

Dalt fest a néma fényből
az ősz melankolikus keze,
s ágyat vet hullt levélből,
emlékeit fektetvén bele.

Behunyom mindig váró,
csodára tárt, könnyező szemem,
s az elmúlás felsíró
tél-sóhajába temetkezem.

A természet ölében
elringok, míg jó az új tavasz,
s szerelmes ébredésem
fám gyökerében nyarat fakaszt.